

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **SBS DŘEVOSTAVBY, s.r.o.**
sídlem Francouzská 55/52, 101 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2019 č. j. 332-8015-K3-8.4.2019-0108/JJ,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 5. 2019 č. j. 332-8015-K3-8.4.2019-0108/JJ se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“), kterým žalovaná nevyhověla žádosti žalobce o odstranění tvrdosti prominutím penále ve výši 236 972 Kč za pozdní zaplacení dluhu za pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „*pojistné*“).
2. Ze správního spisu předloženého žalovanou vyplývají pro věc tyto podstatné skutečnosti.
3. Podle rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení (dále též „PSSZ“) ze dnů 24. 11. 2008 (č. j. 21083/010-9011-29.10.2008-91/PM-SPL-P) a 4. 6. 2012 (č. j. 41082/050-9011-15.5.2012/212/SL) povolila PSSZ žalobci, tehdy žadateli, platbu ve splátkách dlužného pojistného, a v prvním případě i penále.
4. Podle výkazu nedoplatků PSSZ ze dne 13. 1. 2016 má žadatel dlužné pojistné a penále v celkové částce 435 973 Kč.

5. Dne 21. 1. 2019 žadatel požádal žalovanou o odstranění tvrdosti prominutím penále v částce 236 972 Kč. K žádosti připojil *Čestné prohlášení žadatele o podporu v režimu de minimis - k žádosti o prominutí penále*.
6. Ze sestavy PSSZ agregovaného pohledu ze dne 8. 2. 2019 vyplývá, že žadatel má ke dni 31. 1. 2019 dlužné penále v částce 236 972 Kč, poslední dlužné pojistné bylo zapláceno v červenci 2017.
7. Napadeným rozhodnutím ze dne 6. 5. 2019 č. j. 332-8015-K3-8.4.2019-0108/JJ žalovaná žádosti žadatele nevyhověla, jelikož „žadatel dlouhodobě neplnil zákonem stanovené povinnosti, kdy nehradil řádně a včas pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a penále narůstalo po celou dobu jeho registrace. Žadateli bylo k překlenutí vzniklé situace třikrát umožněno uhradit dluh na pojistném a penále ve splátkách, které byly ale dvakrát pro porušení podmínek zrušeny. Na základě uvedeného nelze žádosti vyhovět a penále prominout, a proto bylo rozhodnuto tak, jak výše uvedeno.“
8. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
9. V jediném žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný napadeným rozhodnutím nedůvodně nezohlednil jeho ekonomickou situaci ohledně okolností prodlení popsanou v žádosti. V předmětné věci došlo k tomu, že žalobce byl nucen se soudit u Okresního soudu v Mladé Boleslavi v řízení vedeném pod sp. zn. 11 C 147/2010 od roku 2010 do roku 2017 o doplatek ceny díla a provedené vícepráce při stavbě rodinného domu v částce 278 400 Kč, v němž uspěl. Poté, co část finančních prostředků obdržel dne 13. 1. 2015, tentýž den odeslal částku 93 450 Kč na účet PSSZ jako částečnou úhradu dluhu za pojistné. Zbylou část dlužné částky obdržel dne 11. 7. 2017 a následující den 12. 7. 2017 zaslal na úhradu zbylého dlužného pojistného v částce 180 000 Kč na účet PSSZ. Tímto dnem pojistné žalobce uhradil. Převážná část penále vznikla od dubna 2010 do března 2014, kdy se domáhal doplacení provedeného díla soudní cestou, v jejím průběhu PSSZ vedla proti žalobci tři exekuce. Nedoplatek vznikl nikoli vlastním zaviněním. Žalobce se proto domnívá, že splnil podmínky, kterými žalovaná podmiňuje odpuštění penále, kterými jsou, že žalobce nemá žádný dluh na pojištění, podal žádost o podporu de minimis a neužil této podpory v jiném případě.
10. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedla, že v důvodech uvedených v žádosti nelze spatřovat tvrdost zákona, neboť žalobce sice použil finanční prostředky obdržené v lednu 2015 za doplacení ceny díla na úhradu pojistného (93 450 Kč) a téměř o 3 roky později zbylou část nároku, jenž obdržel, také použil na úhradu zbylého dlužného pojistného (180 000 Kč). V mezidobí od roku 2014 do roku 2016 však splácel dlužné pojistné pouze ve výši 1 000 Kč měsíčně. Z tohoto důvodu žádosti nevyhověla. Přihlédla k tomu, že žalobce dlouhodobě neplnil řádně a včas zákonem stanovené povinnosti při odvodu pojistného a penále narůstalo po celou dobu jeho registrace v evidenci plátců pojistného od 1. 3. 2002. Podle žalované spoléhal žalobce na to, že odvody budou provedeny až poté, co mu bude vyplacena částka ze soudního sporu. Přitom přihlédla k tomu, že žalobce poté, co opakovaně žádal o povolení splátek, a bylo mu vyhověno, pro nedodržení podmínek rozhodnutí byla zrušena. Žalovaná připomíná, že na prominutí penále není právní nárok.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze

skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná.

12. Soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodoval ve věci bez nařízení ústního jednání a posoudil věc takto:
13. Podle § 104ch odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o SZ“) *Ministerstvo a v oboru své působnosti také Ministerstvo obrany, Ministerstvo vnitra a Ministerstvo spravedlnosti mohou zcela nebo částečně prominout z důvodu odstranění tvrdosti penále.*
14. Podle § 104ch odst. 2 zákona o SZ *Ministerstvo může vyhláškou zmocnit k provádění svého oprávnění uvedeného v odstavci 1 Českou správu sociálního zabezpečení nebo okresní správu sociálního zabezpečení. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši penále, která z těchto důvodů může být prominuta.*
15. Podle § 104ch odst. 4 zákona o SZ *rozhodnutí o žádosti o prominutí penále nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí. Na řízení o prominutí penále se nevztahuje správní řád [zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“)].*
16. V předmětné věci je sporné, zda žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí dostatečně či nedostatečně zohlednila důvody žalobce pro aplikaci institutu odstranění tvrdosti.
17. Lze konstatovat, že prominutí penále je opatřením mimořádného charakteru, které je možno provést z důvodu odstranění tvrdosti. Jedná se o mimořádný právní institut fakticky anulující určité konkrétní ustanovení právního předpisu rozhodnutím „pouhého“ správního orgánu v konkrétním případě.
18. Podmínkou pro prominutí penále v řízení před žalovanou je, že: *a) plátce zaplatil pojistné splatné do dne vydání rozhodnutí žalované o prominutí penále; tato podmínka se považuje za splněnou, pokud úhrn pojistného a penále, které plátce pojistného zaplatil do tohoto dne, dosahuje aspoň úhrnu pojistného, které měl zaplatit do tohoto dne; b) vůči plátci pojistného není podán návrh na zahájení insolvenčního řízení; a c) plátce pojistného nevstoupil do likvidace.*
19. V dané věci podle soudu se uvedenými podmínkami napadené rozhodnutí nezabývá. Není z něj zřejmá úvaha, jak žalobcem tvrzené okolnosti při zamítavém rozhodnutí žalovaná zohlednila, jaký měly vliv na zamítnutí žádosti žalobce, či zda nemohl být žalobce alespoň zčásti uspokojen.
20. Přestože žalobce v žalobě výslovně nenamítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované, je třeba připomenout, že otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zkoumá soud z úřední povinnosti. Pokud soud přezkoumá rozhodnutí správního orgánu, které je nepřezkoumatelné, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007 č. j. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 28. 1. 2009 č. j. 1 As 110/2008-99). Soud tedy musel nejprve posoudit otázku, zda žalobou napadené rozhodnutí ob stojí z hlediska přezkoumatelnosti. Jinými slovy, má-li být proveden soudní přezkum správní úvahy žalované ohledně výše neprominutého penále, je třeba nejprve postavit najisto, zda a na základě čeho mohl soud takový přezkum provést. V této souvislosti je navíc významné, že žalovaná v projednávané věci rozhodovala o žádosti žalobce o prominutí penále vyměřeného z důvodu neplacení pojistného za užití § 104ch odst. 4 zákona o SZ, podle něhož *rozhodnutí o žádosti o prominutí penále nemusí obsahovat*

odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí. Na řízení o prominutí penále se nevztahuje správní řád.

21. K výše vymezené sporné otázce soud v první řadě uvádí, že ačkoli si je vědom vyloučení aplikace správního řádu pro dané řízení (o prominutí penále), platí i zde požadavek na dodržení základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu (viz § 177 odst. 1 správního řádu). Z těchto ustanovení vyplývá požadavek, aby *přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly* (§ 2 odst. 4 správního řádu). Lze se ztotožnit se žalovanou, že neexistuje subjektivní právo na prominutí penále za nezaplacení pojistného (či jeho prominutí v určité výši), žadatel má však právo se před správními soudy domáhat přezkumu správního uvážení a dodržení řádného procesu. Jelikož meritorní rozhodování o prominutí penále na pojistném (resp. jeho výši) plně spadá do rozsahu správního uvážení žalované, nemohou správní soudy nahrazovat závěry správních orgánů, zda v konkrétní věci mělo či nemělo být penále prominuto zcela, popřípadě částečně. Správní soudy s ohledem na závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 31. 5. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 46/10 posuzují dodržení stanovených procesních postupů a mezi správního uvážení, zejména vyloučení svévole a libovůle ze strany správního orgánu. Uvedené vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011 č. j. 4 Ads 6/2010-65, který navazoval na výše zmiňovaný nálezn Ústavního soudu, a který dovedil, že *„předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí penále za nezaplacení pojistného na sociální zabezpečení není meritum věci; je jím toliko dodržení mezi správního uvážení, je jím ochrana řádného procesu a vyloučení svévole v rozhodování, čili garance práva na řádný proces, i když v těchto případech hmotné subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy (prominutí penále) dáno není.“* Z dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010 č. j. 7 Afs 1/2010-53 vyplývá, že *„pro posouzení otázky přezkoumatelnosti předmětného správního aktu není také rozhodné (...) že rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění (...). Interpretace podaná stěžovatelem, opírající se toliko o doslovný jazykový výklad § 55a zákona o správě daní a poplatků, nemůže obstát. Je totiž třeba v této otázce právě naopak vyjít z předestřených judikatorních závěrů, ze smyslu dotčeného ustanovení (...) a výkladu systematického. Jedná se totiž o rozhodnutí, vůči kterému nejsou přípustné opravné prostředky – tj. o rozhodnutí konečné. Za stavu, kdy byl již jak správními soudy, tak i Ústavním soudem (...) překonán právní názor, že je rozhodnutí podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků vyloučeno ze soudního přezkoumávání, pak soud takové rozhodnutí přezkoumá. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že přezkum v případě takového rozhodnutí činí „skrze jeho odůvodnění a nikoliv podle obsahu správního spisu, neboť jen toto rozhodnutí je v soudním řízení přezkoumáváno a jen vůči takovému rozhodnutí lze směřovat výtky žalobce. Není-li však z tohoto rozhodnutí zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti za liché, mylné nebo vyvrácené, je daňovému subjektu de facto znemožněno, aby mohl vůči tomuto rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by za tohoto stavu správní soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal, nabíral by činnost správního orgánu a sám by zatížil své meritorní rozhodnutí nepřezkoumatelností. Při výkladu ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků proto nelze dojít k jinému právnímu závěru než takovému, že odůvodnění u rozhodnutí vydávaných podle tohoto ustanovení není třeba toliko tam, kde je žádosti zcela vyhověno. Pokud by tomu tak nebylo (jako v této věci), je třeba „negativní“ rozhodnutí odůvodnit. Této povinnosti se nelze jakkoliv zprostit.“*

22. Dané požadavky, které jsou v obecné rovině přenositelné i do nyní projednávané věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2015 č. j. 2 Afs 81/2015-32), jsou projevem čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí.* Takový přezkum, který vykonávají správní soudy, pak z povahy věci vyžaduje naplnění alespoň určitých předpokladů nutných k tomu, aby se vůbec o přezkum jednalo. Jinými slovy, aby byly naplněny citované obecné požadavky Listiny, stejně tak základní zásady činnosti správních orgánů, musí správní soudy především mít možnost seznámit se s tím, na základě jakých úvah správní orgán v konkrétní věci dospěl ke svému rozhodnutí, resp. k čemu přihlédl a proč rozhodl tak, jak rozhodl. Totéž se pak týká i podkladů, které má správní orgán při svém rozhodování k dispozici.
23. Soud připomíná, že pro posouzení dané věci je na místě přihlédnout k samotné povaze institutu penále. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021 č. j. 1 Afs 236/2019-83 (týkajícího se institutu prominutí penále v daňovém řízení) vyplývá, že penále má ze své podstaty povahu peněžitého trestu. Je-li penále ukládáno „automaticky“, tedy bez možnosti stanovit jej na základě správního uvážení správce daně (správního orgánu), je třeba naplnit požadavek principu individualizace trestu alespoň v řízení o jeho prominutí. Rozšířený senát k tomuto uvedl, že *„posouzení porušení, jež je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení ‚vrátí zásadu individualizace uloženého penále do hry‘, avšak vzhledem k zákonné konstrukci ‚automatického‘ uvalení této sankce až ve fázi jejího prominutí. Je to totiž první a současně jediná příležitost individualizace konkrétně uloženého trestu, zahrnující správní úvahu o tom, zda, případně v jaké výši, penále prominout.“* Tyto závěry jsou platné i ve vztahu k řízení o prominutí penále podle § 104ch zákona o SZ. Jelikož i v tomto případě dochází k výpočtu penále pro neplacení pojistného automaticky na základě zákona (§ 20 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), je na místě se otázkou individualizace výše stanoveného penále (peněžitého trestu) zabývat alespoň v řízení o jeho prominutí, a to zcela či zčásti. Rozšířený senát také dále připomněl, že *„mezi hlediska individualizace trestu patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, za kterých došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (...).“* Z uvedeného vyplývá požadavek kladený na správní orgány rozhodující o prominutí penále, aby se při rozhodování zabývaly nejen tím, zda má být penále z důvodu odstranění tvrdosti prominuto, ale rovněž v jaké výši, a to s ohledem na okolnosti věci, důvody jeho vzniku a chráněný veřejný zájem.
24. Pokud Ústavní soud ve shora zmiňovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 46/10 konstatoval, že vyloučení soudního přezkumu daného rozhodnutí je protiústavní a správním soudům přísluší posuzování dodržení mezí správního uvážení a procesních pravidel, nelze s ohledem na ústavně konformní výklad (a předchozí, byť daňovou judikaturu) pro chybějící povinnost takové rozhodnutí odůvodnit, přistoupit k přezkumu rozhodnutí o prominutí penále ve správním soudnictví tak, že přezkum rozhodnutí je prakticky vyloučen. Je třeba zdůraznit, že pokud správním soudům přísluší posuzovat dodržení

řádného procesu ze strany správních orgánů a mezi jejich správním uvážením, nelze připustit, aby rozhodnutí neobsahovalo důvody, proč nelze např. ani částečně prominout penále (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2021 č. j. 8 Ads 231/2019-28).

25. Nelze-li z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí seznat úvahy správního orgánu ve vztahu k obsahu uplatněné žádosti či podkladům ve správním spise, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť správní soud není schopen ve vztahu k němu naplnit svou roli ochránce veřejných subjektivních práv žadatele vyplývající z již zmíněného čl. 36 odst. 2 Listiny a § 2 s. ř. s. To platí nejen v případě obecné otázky, zda správní orgán žádost o prominutí penále zamítl, ale rovněž i v případě, pokud jen v určité výši penále prominul.
26. Uvedených východisek si zřejmě byla alespoň v části vědoma i žalovaná v nyní projednávané věci, neboť ve vyjádření k žalobě blíže úvahy rozvedla. Až ve vyjádření k žalobě doplnila, že žalobce sice použil finanční prostředky obdržené v lednu 2015 za doplacení ceny díla na úhradu pojistného (93 450 Kč) a téměř o 3 roky později zbylou část nároku, jenž obdržel, také použil na úhradu zbylého dlužného pojistného (180 000 Kč), ale v mezidobí od roku 2014 do roku 2016, splácel dlužné pojistné pouze ve výši 1 000 Kč měsíčně. Taková úvaha (blíže v návaznosti na žádost žalobce) se podle soudu měla promítnout i do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze jej však tímto způsobem nově doplňovat. Jinými slovy, nedostatky odůvodnění rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004 č. j. 3 As 51/2003-58). Napadené rozhodnutí je proto vadné pro nedostatek odůvodnění.
27. Pro úplnost alespoň v obecné rovině upozorňuje, že otázka pravidelnosti plateb pojistného, kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí zmiňuje, se míjí s tím, k jakému účelu institut prominutí penále slouží. Jeho účelem je umožnit odpuštění určitého „poplatku navíc“ vyměřeného za pozdní anebo nikoli řádné plnění primárních povinností (platby pojistného). Pokud žalovaná shledá, že důvody, pro které žalobce neplnil primární zákonné povinnosti, spadají pod rozsah pojmu tvrdosti, nelze zároveň klást žalobci k tíži, že nebyl schopen pravidelně plnit své závazky, pokud to bylo kvůli okolnostem, které tvoří právě důvod pro shledání tvrdosti. Jinými slovy, skutečnost, že žalobce řádně a včas nehradil pojistné, je důvodem vyměření samotného penále. Je tedy otázkou, nakolik je na místě ji klást opětovně k tíži žalobce při hodnocení jeho žádosti o prominutí penále.
28. Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaná vázána podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným uvedená částka.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. března 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu